

Vianočná sabotáž

Londýn, byt Kláry Oswaldovej:

Klára je doma sama. Už je to dlho, čo nevidela Doktora a je to rok aj niečo, čo zomrel Danny Pink. Je štedrý deň, ale Klára je doma sama. Odkedy stratila Dannyho, je to stále horšie. Jediná rodina, ktorú má, je Doktor. Ten je však veľmi slabý, čo sa týka utešovania ľudí alebo vôbec nejakého prejavu tradičnej ľudskej emócie.

Klára si sadne na oblok svojho okna a cez zahmlené sklo sa pozerá na okolitý svet. Dala do rúry robiť Souffle. Snáď sa jej tentokrát podarí. V tom zazvoní zvonček. Je to zvláštne lebo nikoho nečakala. Otvorí dvere a pred ňou sa objaví sivovlasý starý muž v obleku.

„Šťastné a veselé!“ bol to Doktor . „Nemáš chuť na dobrodružstvo?“

Klára bola veľmi rada, že ho vidí, ale nedala to vedieť. Nasadila svoj prísny výraz na tvári ako vždy, keď chcela mať rešpekt, hlavne pred žiakmi zo školy, v ktorej učí:

„Meškáš.“

Doktor chcel už niečo povedať na svoju obranu, ale v tom sa Klára usmiala a poriadnym stiskom ho objala. Keď sa Doktorovi podarilo oslobodiť, Klára ho pozvala ďalej.

„Idem si po veci a môžeme ísť.“ - povedala Klára medzi tým ako si hádzala veci do cestovnej tašky a Doktor sa rozhlíadol v jej byte:

„Myslím,...“ - začal doktor: „...že ti horí rúra.“ Klára sa obrátila a uvidela ako sa z jej rúry začína valiť dym.

„Nie! Už zas.“ - zakričala Klára a bežala vybrať Souffle z rúry.

„Stále sa učíš recepty svojej mamy?“ - opýtal sa Doktor.

Klára sa zamračene pozrela z koláča na Doktora:

„Ale tentokrát to nie je moja chyba. Ty si ma zahovoril!“

Zahodila zhorené Soufflé do koša, zobrala si veci a odišli z bytovky von. Na ulici stála modrá policajná búdka a pri pohľade na ňu sa Kláre rozžiarila tvár. Konečne. Klára s Doktorom vbehli do kontrolnej miestnosti TARDIS.

„Tak, kam to bude slečna Oswaldová?“ opýtal sa Doktor.

Klára sa usmiala a odvetila:

„Ako obvykle. Nechám sa prekvapiť.“

Doktor zatiahol za pár páčok, stlačil pár gombíkov a TARDIS sa za kvílenia odhmotnila z londýnskej uličky.

Po pár sekundách TARDIS pristála a Doktor vyšiel von:

„Vitaj na... – Doktor sa zasekol, poobzeral sa okolo seba a pokračoval:

„ ...neviem kde presne sme, ale vyzerá to na nejakú základňu. Teda na jednu chodbu z nejakej základne.“

Klára si prezrela chodbu a skonštatovala:

„Nech sme kdekoľvek, vonku to asi nebude najbezpečnejšie.“

Doktor sa na ňu pozrel:

„Máš pravdu. Tieto steny a prechodové komory z miestnosti do miestnosti nasvedčujú tomu, že vonku asi bude nehostinné prostredie.“

Jedny z dverí sa zrazu otvorili a za nimi stál muž so zbraňou v ruke:

„To nie je možné! Ako ste sa sem dostali a kto ste?“ Doktor sa vážnou tvárou na neho pozrel a tiež vážnym hlasom povedal:

„Polož tú zbraň a potom sa môžeme rozprávať.“

Muž so zbraňou sa nechápavo pozrel na tých zvláštnych ľudí a zopakoval:

„Kto ste a ako ste sa sem dostali?“

Klára sa do toho pustila:

„Ak vám ukážeme, kto sme položíte tú zbraň?“

Muž so zbraňou prikývol. Doktor vytiahol z vnútorného vrečka svojho saka psychopapier a ukázal ho tomu chlapíkovi.

„Ste inšpektori? Prečo ste to proste nepovedali? Som Taylor Lynch, hlavný ochrankár. Mám na starosti ochranu celej posádky.“ – predstavil sa Taylor a podal Doktorovi ruku. „No vidím, že svoju prácu robíte dobre. Netrvalo ani pár sekúnd, čo sme prišli a vy ste už tu.“ – doktor však ruku Taylorovi nepodal.

Kláre to však nedalo a podala mu ruku ona:

„Prepáčte mu to. Vojakov nemá príliš v láske.“

Taylor sa zamyslel, kedy spomenul svoju službu v armáde:

„Odkiaľ viete, že som vojak?“

Doktor so svojím prísnyim obočím odpovedal:

„Vojaka spoznám vždy na prvý pohľad.“

Taylor sa rozhodol, že lepšie bude, keď im ukáže ostatných:

„Podďte tadiaľto. Teraz je obedná prestávka, takže budú všetci v jedálni.“

„Koľko vás tu je?“ – opýtala sa Klára.

„Osem ľudí a štyria plne automatickí roboti.“

V chodbe, cez ktorú práve prechádzajú, je malé okienko, a tak doktor presne vie, kde sa nachádzajú. Krajina pustá, oranžový prach a zjavne veľmi riedka atmosféra. Gravitácia zhruba o polovicu menšia ako na Zemi. Hviezda je určite Slnko a tak musia byť niekde na Marse.

„Vybrali ste si zvláštny deň na kontrolu našej práce. Dnes končíme o štyri hodiny skôr než normálne, aby sme nachystali veci na večer. To mi vnuká otázku chystáte sa tu byť aj cez noc?“

Doktor s Klárou sa na seba pozreli a pohľadom sa zhodli:

„Veľmi radi, ak to neprekáža.“ – odvetila Klára.

„Neprekáža, len ste to mohli oznámiť skôr. Viem, že ste mali prísť v najmenej očakávaný moment, ale... Budeme to musieť oznámiť Zeleným.“

Akurát vošli do jedálne kde už bolo 5 členov posádky.

„Vieš, že ich tak nemáš volať!“ – zakričal jeden z nich.

„To je Billy Naylor, náš šéf. Sú z inšpekcie.“ -ukázal Taylor na dvoch neznámych ľuďoch. „Ako ste už počuli, ja som Billy Naylor, všetci mi hovoria Bill.“

Doktor sa predstavil tiež:

„Mňa volajte Doktor a toto je Klára.“

Bill sa zamračil a povedal:

„Viete, nečakal som vás tu teraz. Trochu to veci komplikuje. No, tak keď už ste tu... Toto je Jenna Lewisová naša technička, vedľa nej sedí Ramon Austin. Je to náš lekár. Potom tuto Isabela Valendiová a Marko Fleming sú politici, budú dnes zastupovať ľudskú rasu...“

Doktor ho prerušil:

„Môžem sa na chvíľu porozprávať s mojou ... kolegyňou? Vďaka.“

Doktor sa otočil a s Klárou odišli trochu ďalej. Doktor sa pozrel do Klárinej tváre a začal: „Uvedomuješ si, kde to sme?“

Klára sa zamyslela a po chvíli povedala:

„Nemám najmenšieho poňatia, ale ak sú toto ľudia, tak sme určite v budúcnosti.“

Doktor chytil Kláru za ramená a vysvetľoval:

„Toto je stanica na planéte Mars. Sú Vianoce roku 2121... Ja viem, pekný dátum ...na tejto stanici sa uzavrie mierová dohoda medzi ľudskou rasou a Ľadovými Bojovníkmi. Toto je obrovský medzník v dejinách skúmania vesmíru pre celú vašu planétu. Ak by sme tu dačo pokazili, tak sa môže rozpútať vojna medzi Zemou a Marsom. To by malo katastrofálne následky a pravdepodobne by väčšina ľudí zomrela.“

Klára sa pozrela na posádku a späť na Doktora:

„Tak to proste nepokazme.“

Usmiala sa a obidvaja sa pozreli naspäť na Billa. Doktor sa zamyslel a spýtal sa ho:

„A kde sú zvyšní dvaja?“

Bill smutnejším pohľadom prešiel na zamknuté dvere pretlakovej komory:

„ Sú teraz v karanténe. Niečo im je a asi to nie je nič dôležité, ale nechcem nič riskovať. Starajú sa tam o nich dvaja roboti. Nie sú síce najlepší v medicíne, ale Ramona potrebujem tu a k tomu im môže rozdávať podrobné rozkazy aj odtiaľto.“

Doktor sa pozrel na Kláru a pošepkal jej:

„Takto to ale nebolo. Nikto v ten deň chorý nebol. Nebol som síce pri tom, ale o tomto dni sa bude ešte písať a hovoriť. Myslím, že by som o tom vedel.“

Klára sa pozrela na zamknuté dvere a opýtala sa Billa:

„A čo im je?“

Bill odovzdal slovo Ramonovi:

„Obidvaja mali najprv menší kašeľ, ale neskôr sa to zhoršilo. Pravdepodobne to bude len chrípka alebo Covid-19. Podal som im už testy na obidve choroby.“

Klára sa udivene pozrela na Doktora:

„Covid, čo?“

Doktor si uvedomil, že Kláru to ešte len čaká:

„Prepáč, spojery!“

Klára pochopila, že jej to Doktor nepovie, a tak sa o to ani nepokúšala. Bill zatiaľ vyriešil problém s počtom ľudí:

„Dobre teda, my máme dvoch ľudí ktorí sú práceneschopní, takže budú celý čas v karanténe a vy ich zastúpite. Tak by im to nemuselo prekážať.“

Klára sa zo zvedavosti opýtala:

„O koľkej majú prísť Ladoví Bojovníci?“

Bill sa pozrel na Jennu a tá odpovedala:

„Prídu za tri hodiny a niečo. Ale keďže sme pripravili všetko skorej, tak sme mysleli, že by sme mohli zavolať našim rodinám. Keď sú tie sviatky.“

Bill sa prísne pozrel na Jennu a tiež prísny hlasom povedal:

„Ale to som vám nedovolil. Dobre ste vedeli, do čoho idete, keď ste sa tu zamestnali.“ Jenna aj ostatní sa udivene pozreli na Billa ktorý im to predsa dovolil už dávno ale pochopili, že to nie je povolené od vedenia, a že to bolo také malé tajomstvo. Doktor sa však hneď zapojil do diskusie:

„Jasné, že sa môžete spojiť so svojimi blízkymi. Vlastne vás o to žiadam. My sa tu zatiaľ poobzeráme a zhodnotíme vašu prácu.“

Bill sa trocha nechápavo pozrel na inšpektorov:

„To myslíte vážne? Dostali sme rozkazy, aby sme sa venovali výhradne misii.“

Doktor sa s úsmevom pozrel na vianočne ozdobenú jedáleň a povedal:

„Veď sú predsa Vianoce!“

Šesťčlenná posádka sa usmiala a s úsmevom pomaly odišla do svojich izieb kde sa elektronicky spojili so svojimi rodinami. Bill sa ešte zastavil a otočil späť k inšpektorom: „Ďakujem. Za nás všetkých. Nie je to dokonalé ale stále lepšie ako nič.“

Klára sa usmiala a s Doktorom odišli do vedľajšej chodby. Doktor vyzeral ustarostene a tak sa ho Klára opýtala:

„Si v poriadku?“

Doktor sa zatváril, akoby ho vyrušila pri premýšľaní nad niečím dôležitým:

„Dobre, takže máme tri hodiny na to, aby sme zistili, čo sa tu deje. Ak zlyháme, tak to vyústi v najväčší medziplanetárny konflikt v Slnčnej sústave. Predstav si

toto, čo ak sú tou chorobou nakazení aj ostatní a po príchode Ľadových Bojovníkov sa nakazia aj oni chorobou, s ktorou sa nikdy predtým nestretli. Ľadoví Bojovníci to budú považovať za útok a zradu. Ver mi, že Ľadoví Bojovníci sa pomstia krutou formou. Preto tomu musíme zabrániť!“

Klára sa zamyslela a po chvíli sa opýtala:

„A nemôže to byť proste nejaká z tých chorôb čo vravel ten lekár? Poznám síce iba jednu z nich ale on o nich vravel akoby neboli nebezpečné.“

Doktor sa začal prechádzať po chodbe a začal ako obvykle s riešením záhady:

„Tie choroby sú nebezpečné ale oni majú lieky a preto sa neboja. A ak to je jedna z týchto chorôb, tak prečo o tom neviem? Prečo o tom celý svet nevie a ani nebude vedieť?“

„Určite máš nejaké vysvetlenie.“ – povedala Klára

Doktor sa usmial a povedal:

„Mám hneď dve. Buď niekto použil presun v čase, aby to pokazil a zničil tým ľudstvo a Ľadových Bojovníkov oslabil, alebo sa toto celé neskôr rozhodnú ľudia zatĺcť kvôli propagande. Keďže tá druhá možnosť nie je nebezpečná pre úspech misie, tak sa budem sústreďiť na tú prvú. Otázka znie, prečo by to niekto robil? Alebo skôr, kto by to robil?“

Doktor sa pozrel na Kláru a povedal:

„Budeš mať dôležitú úlohu Klára. Musíš sa porozprávať s posádkou a zistiť viac informácií!“

Doktor už chcel odísť, keď ho ešte Klára zastavila:

„Informácie o čom?“

Doktor pri odchode, chrbtom otočený ku Kláre a odchádzajúc svižným krokom zakričal:

„O všetkom!“

A už bol preč. Klára sa s povzdychom otočila a vyrazila späť do jedálne. Tam už sedela Isabela Valendiová. Sedela za stolom, a tak si k nej Klára prisadla.

„Ahoj, prepáč mám odísť?“ – opýtala sa Isabela

„Nie, nie. Kludne tu môžeš ostať.“ povedala Klára. „Už si zavolala svojim blízkym?“

Isabela sa smutne pozrela na Kláru a odvetila:

„Áno, nebolo to na dlho. Mám už iba brata. Je politikom na Zemi a nemal veľa času na hovor so mnou.“

Klára jednou rukou objala Isabelu:

„To mi je ľúto. Ak chceš môžeme sa porozprávať my.“

Isabela sa pousmiala a dali sa do reči. Medzi tým Doktor v TARDIS berie súčiastky zo všetkého, čo môže. Keď už nájde všetko čo hľadal, tak sa vráti späť ku konzole TARDIS a začne to spájkovať a šraubovať dokopy. Po piatich minútach sa doktor rozbehne s hotovým prístrojom do jedálne na základni na Marse. Keď vstúpi do jedálne, čakajú tam už Klára, Isabela a Jenna. Doktor vytiahne svoj prístroj a začne niečo merať. Jennu to ako techničku zaujme: „Čo to je?“

Doktor je počas merania ticho. Po pár sekundách prístroj ktorý je veľký len ako dlaň vypne a odpovie:

„Slúži to na meranie energie, ktorá sa uvoľní pri cestovaní v čase.“

Jenna s úsmevom povedala:

„Takže vy si tiež myslíte, že je cestovanie v čase možné?“

Doktor so zamysleným pohľadom len odpovie:

„Ja si nič nemyslím. Ja to viem.“

„A ako si môžete byť taký is...“ ani to Jenna nestačila dopovedať a Doktor už bol zas preč. Jenna sa pozrela na Kláru a opýtala sa:

„To je vždy taký?“

Klára sa zamyslela a povedala:

„Vlastne áno. Na to si človek zvykne. Vždy keď si Doktor niečo zaumieni, tak ho nedokáže zastaviť skoro nikto a nič.“

Za chvíľu do jedálne došli aj ostatní. Všetci až na Doktora. Do príchodu Ladových Bojovníkov zostávala už len hodina a pol, a tak sa všetci dali do dokončovania posledných vecí. Klára sa rozhodla, že im pomôže, keď Doktor už má zábavku. Trvalo ešte ďalšiu polhodinku, kým prišiel Doktor. Prišiel ku Kláre a smutne povedal:

„Buď to bude menej napínavé ako som si myslel a ty si mala pravdu alebo ten, kto sa presunul v čase, sa sem nedostal ako my, ale prišiel s posádkou.“

Doktor sa pozrel na Kláru a opýtal sa jej:

„Čo si sa dozvedela?“

„No, dozvedela som sa veľa zaujímavých vecí o posádke. Dosť som sa s nimi zblížila a všetci sú úplne normálni. Podľa mňa to je stále len náhoda a tí dvaja sú naozaj len chorí.“

Doktor sa prísne pozrel na Kláru a povedal:

„Teraz ti dám zásadnú otázku. Si ochotná na to staviť budúcnosť ľudstva?“

Klára sa na chvíľu zamyslela a povedala:

„Po tom, čo som sa porozprávala s každým členom posádky, áno. Som si istá, že nikto z nich nie je sabotér.“

Posledných pár minút pred začiatkom zasadnutia to bolo na základni napínavé a vzrušujúce. Veď sa predsa mali stretnúť s mimozemskou rasou a uzavrieť s ňou mier. Ľadoví Bojovníci prišli presne načas. V sprievode desiatich Ľadových Bojovníkov vstúpila do zasadacej miestnosti aj samotná kráľovná Ľadových Bojovníkov. Na začiatku stretnutia bola atmosféra veľmi nepríjemná, ale postupne sa uvoľnila a nakoniec to v zasadacej miestnosti, postavenou z financií OSN a v spolupráci s rôznymi vesmírnymi agentúrami z celého sveta, vyzeralo ako na Štedrý večer u nejakej veľkej rodiny.

„Vidíš? Vravela som, že to nemusí byť sabotáž. Len proste sme zastúpili dvoch chorých astronautov, a tak si celý svet nič nevšimne.“ – usmiala sa Klára. Doktor sa pozrel na stôl, za ktorým stáli ľudia aj Ľadový Bojovníci bok po boku a s úsmevom povedal:

„Je čas ísť.“

A tak Doktor s Klárou potichu odišli do TARDIS a odleteli späť domov. Na Marse sa v ten večer uzatvorila mierová dohoda medzi ľudskou rasou a Ľadovými Bojovníkmi vďaka čomu sa spoločným zdieľaním informácií zdokonalili obe rasy v mnohých oblastiach.

V Londýne 21. storočia sa na ulici opäť objavila policajná telefónna búdka.

Doktor vyprevadil Kláru domov a pred dverami zastal. Klára si smutne spomenula na svoju samotu a smutne sa spýtala:

„Tak, teraz asi budeš chcieť odísť, však?“

Doktor sa pozrel na smutné oči Kláry a povedal:

„Čo by som to bol za kamaráta, ak by som svojho priateľa nechal samého na Vianoce?“

Doktor sa na Kláru usmial a Kláre sa smútok zmenil na šťastie.

Doktor vošiel dnu a dodal:

„Ale variť budem ja. Som skúsenejší.“

Klára sa ešte stihla brániť:

„Hej! Nepodceňuj moje kulinárske schopnosti!“ ...

Doktor nakoniec zostal celé Vianoce so svojou spoločníčkou. Možno to bol Vianočný zázrak a možno sa stáva Doktor trochu viac ľudský.